

1003 – 3. oktober

Kristus stod opp igjen på den tredje dag etter Skriftene. 1Kor 15: 4.

Ved å minne om Kristi oppstandelse har apostelen her i 1Kor 15 helt ubemerket lagt det sterkeste grunnlag for hele sin bevisførsel og lære om de dødnes oppstandelse. Og det altså før han i det hele tatt har fortalt korinterne hva han var opptatt med, og ville bevise for dem.

Dermed har han for det første oppnådd å føre dem fra deres egne flyktige tanker og meninger, og over på den faste grunnvullen for all sann tro: At Gud har talt – at Gud har talt her på jorden. Og det Gud har talt må ha evig gyldighet, uansett hva våre stakkars hoder og hjerter måtte ha av innvendinger.

Himmel og jord skal forgå, men ikke den minste bokstav eller en prikk av Guds ord skal forgå. Dette er viktig å legge merke til her. For hele grunnen til all vår tvil omkring denne eller andre trosartikler, er utelukkende dette at vi ikke kan begripe hvordan det kan være mulig.

Vårt lille hode reiser seg mot den store Gud, og vil, som Luther sier: «ta ham i kragen og spørre hvordan han kan tale slik». I vår blindhet husker vi ikke på at vi ikke en gang forstår oss på vårt eget legeme og sjel, som vi har så nær oss. Vi fatter jo ikke mulighetene vi har i våre egne evner, f. eks. vår hukommelse, vår tanke, vårt syn, vår evne til å tale.

Tenker vi grundig gjennom de evnene vi har bare i disse sansene, må vi bekjenne at de virkelig er Guds underbare skaperverk, som vi ikke forstår oss på. Og likevel vil vi forstå selveste Skaperen, eller mestre ham og gjøre ham til en løgner straks han sier noe vi ikke forstår.

Det er visst grunn til å spørre: Hvem av oss var Guds rådgiver da han skapte det første menneskets hjerne? Gud, vær oss nådig og la oss ikke bli dårer?

Når altså apostelen nå begynner med å minne korinterne om hva som er blitt forkynt for dem etter Skriftene, vil han straks flytte hele spørsmålet over fra intellektets utgangspunkt til Ordets klippegrunn.

Troen skal utelukkende holde seg til Ordet. Fornuften må ikke forsøke seg på å mestre hellige trossannheter. For da ville vi snart miste alt sant lys, og ikke tro mer enn bare det vi ser med øynene og kjenner med hendene. Som at jeg skal tro på de dødnes oppstandelse. At alle mennesker én dag på ny skal bli gjort levende, og vårt legeme og sjel igjen skal forenes slik som det er nå.

Det kan sannelig ikke fornuften begripe. For den ser bare det vi har foran øynene våre; at verden nå har bestått så lenge, og den ene etter den andre dør. At alt sammen går i oppløsning, smuldrer opp og blir til jord i graven. Og at ennå er ingen kommet tilbake. I tillegg er noen legemer brent opp og blitt aske, og asken spredd utover. Andre har druknet i havet og er blitt spist opp av fisk.

Hvis nå fornuften tar for seg å utforske hvordan Gud skal kunne holde rede på alle disse, og på én dag skape nye legemer av dem, da er et snart slutt på hele trosartikkelen. Og slik vil det alltid gå når menneskene ikke vil holde seg utelukkende til Ordet, men forsøker å bedømme en ren trosartikkel ut fra sin egen fornuft.

Slik er det når jeg f. eks. uroes av mine synder, og loven og samvittigheten dømmer meg. Da har jeg snart mistet all tillit og trøst i Guds nåde og velbehag, hvis jeg ikke holder blikket festet på Guds nådepakt i Kristus, og alle hans løfter om dette. Slipper jeg dette holdepunktet, og driver over i egne tanker og følelser, da er det snart slutt på troen.

Slik har det også ofte gått med selve læren om Kristus. Når en har villet forstå hvordan Gud kunne beslutte å sende sin Sønn som vår forsoner. Hvordan Guds Sønn kunne bli menneske, kunne gråte, be, lide og dø. Eller hvordan Gud kunne la en stor del av verden være helt ukjent med alt dette, og ikke i sin allmektig, f. eks. ved engler, la evangeliet blir mer utbredt o. s. v. På den måten kan en finne på mange underlige og gale tanker, og ender opp med at en ikke tror noe som helst.

Ja, slik går det også i dag for mange når det gjelder nådemidlene. I dåpen ser en, akkurat som et dyr, bare vannet. I nattverden ser en bare at brødet er brød og vinen er vin o. s. v. Og når en da glemmer at Gud er allmektig. Eller med munnen kanskje bekjenner det, men i hjertet tenker at det og det kan Gud ikke gjøre, –. Da har en snart mistet de herligste trossannhetene, bare på grunn av at den blinde fornuften har blandet seg inn.

«Gud har sagt ...», «Det står skrevet: ...». Det skal være nok for oss. For skal jeg bli bevart i troen på at jeg skal få evig liv med et skjønt og herlig legeme – etter å være blitt lagt i jorden, er smuldret opp og blitt til jord, –. Til det trenges det en guddommelig og himmelsk overbevisning og visshet om dette, som ikke lar seg bevege verken av noe vi kjenner eller ser. Da må vi bare løfte blikket opp over alt slikt, til ham som har sagt dette, og som «er i stand til å gjøre langt mer enn det vi ber om eller forstår».

Det så heller ikke på noen måte ut som om Kristus skulle stå opp, etter å være drept så grufullt og nå lå i graven, under en forseglet stein. Nå var det sannelig alt for vanskelig å tro at han skulle være Herre også over død og grav. Men fordi han har sagt det, – han som har skapt alle ting, så måtte det skje.

Og på det samme Guds ord skal også vår oppstandelse en dag bli virkelighet. Så utrolig, ja, utenkelig det enn synes for vår fornuft. Fordi Gud selv har sagt det. Og han kan ikke lyve!

Nå ser vi klarere hvor viktig det var her at apostelen straks førte korinterne inn på det guddommelige Ordets klippefaste grunnvoll.